

[Glønborg]

I øvrigt kan der være grund til at notere med tilfredshed, at handlingsplanen og regeringen agter at fastholde stort set alle de grundlæggende bistandspolitiske principper, der har været bred politisk enighed om i mange år i Folketinget. Det gælder f.eks. 1992-målsætningen om 1 pct. af bruttonationalindtægten i statslig ulandsbistand og den nogenlunde lige fordeling mellem bilateral og multilateral bistand. Det gælder koncentrationen af den bilaterale bistandsindsats i de fattigste ulande og i disse altovervejende blandt de fattigste befolkningsgrupper. Det gælder også målsætningen om en varig forbedring af disse befolkningsgruppers økonomiske og sociale kår. Det gælder opprioriteringen af de økologiske og kulturelle aspekter af bistandspolitikken. Det gælder opprioriteringen af kvindernes rolle i projektbistanden. Det gælder endelig opprioriteringen af menneskerettighedsaspekterne.

Jeg kan naturligvis ikke i løbet af den korte tid, jeg har her, komme ind på alle aspekter i handlingsplanen og i udenrigsministerens redegørelse, men vil trække nogle enkelte sider frem, hvor der er lagt op til større omlægninger eller justeringer.

Om samarbejdslande vil jeg gerne sige, at Kristeligt Folkeparti er enig i, at der gradvis bør foretages en reduktion i antallet af egentlige samarbejdslande ud fra de begrundelser, der er givet i handlingsplanen og i udenrigsministerens redegørelse. Vi kan også tilslutte os, at der fortsat skal være mulighed for et begrænset samarbejde med enkelte lande uden for den smalle gruppe på 20-24 samarbejdslande, især lande, hvor vi for tiden har et samarbejde i gang, og hvor afviklingen af dette samarbejde kan trække ud over en længere periode.

Danida tilsigter en rimelig fordeling af den bilaterale bistand på de tre geografiske områder: Afrika, Asien og Centralamerika. Det er jeg i princippet enig i. Spørgsmålet er imidlertid, hvad der er en rimelig fordeling både med hensyn til antallet af lande i de tre områder, og hvor stor en del af bistandsmidlerne der bør afsættes til dem.

I Kristeligt Folkeparti finder vi, at hovedindsatsen i begge disse henseender bør ligge i de afrikanske lande. Adskillige af disse er jo i en særdeles trængt situation: gæld, overbefolkning, naturkatastrofer osv., og der er utvivlsomt behov for en enorm international, langsigtet

indsats på specielt det afrikanske kontinent. Det betyder ikke, at vi ikke tillægger udviklingsproblemerne i de to andre geografiske områder stor betydning; vi mener blot, at Danida både med hensyn til antallet af modtagerlande og med hensyn til bistandsvolumen bør prioritere de afrikanske lande højest.

De enkelte lande skal vi ikke gå ind på i dag; det gemmer vi til udvalget. Men jeg vil gerne lige tilføje et kriterium, som jeg mener vi skal have med, når vi vælger samarbejdslande, nemlig at vi stræber efter at finde lande, som bistandspolitisk set er blevet forsømt. Det er jo en kendsgerning, at nogle udviklingslande nyder større bevågenhed fra donorside end andre. Det er også en kendsgerning, at nogle ulande faktisk har svært ved at absorbere strømmen af bistandsmidler.

Hvis et uland opfylder de normale kriterier for tildeling af bistand, inklusive multilateral bistand, men af forskellige grunde er forsømt med hensyn til udviklingsbistand, bør et sådant land i det mindste tages i betragtning som potentiel modtager af dansk bistand.

Så vil jeg gerne med hensyn til de mennesker, vi i praksis sætter til at lave dette stykke arbejde, pege på, at vi må være meget bevidste over for vor personalepolitik for at sikre, at der bliver virkelig effektivitet i det stykke arbejde, de pågældende sendes ud for at udføre. Jeg mener, det er meget vigtigt, at man virkelig med sindsro kan opholde sig i et land i en årrække. Der går nu engang nogen tid, før man finder sig til rette, og før man bliver virkelig dygtig til at arbejde i et land.

Jeg synes, at løn og arbejdsvilkår på alle områder er rimelige. Jeg synes, at vi dér har fået rimelige forhold. Så det er ikke det, der afholder folk fra at tage sådan et stykke arbejde op i en længere periode. Men der er for mange af dem et virkelig alvorligt problem, den dag de vender tilbage. Hvis de har været væk i for mange år, er de slået ud af deres karriere, af deres erhverv.

Derfor synes jeg, at vi må gøre noget for, at ulands erfaring virkelig kommer til at tælle som noget, der er noget værd, når man skal ind i det offentlige og i det private erhvervsliv herhjemme.

Så vil jeg gerne sige om flekspuljen, at umiddelbart kan det lyde fornuftigt, og det kan være nyttigt med en særlig pulje til imødekommelse